

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן כד.

מסורת הש"ס

(א) ג'י ר"ח תלסרס"ג (ג) נ"ח
תס"ג זכר: זל: ד"ה עבר;
(ג) זכרובות ד"ה (ד) קדוש
ש: שמונת ס"ה: אכלה
סס מי שאל נז חלוק לקדו
נז וחלי ג"ר חסרה ס"ה
לפניהם ועיין זכרובות
(ו) נ"ח זכרובות דלעיל ט"ו
(ז) ג"ח שיר למח' דלעיל
ט"ו (ח) ג"ח זכרובות חסרה
ד"ה (פ) ועי' חסרות
פסחים פ"ה ד"ה ר' שמעון
זכרובות ד"ה חסרה
זכרובות חסרה ד"ה ר'
זכרובות

גליון הש"ס

גמ' אסור אתמר ומשמיה
דר"י אתמר. לא ידעתי מה
חידש בזה הא איתא
בברייתא גמ' לעיל דף כא
ע"א ואלו דברים שאכל
אסור בהם וכו' ובתשמיש:

לעזי רע"י

שייפינ"ש [שוקניא"ה].
חלוק.

מוסף רש"י

דברים שבצינעא. שא"ט
 זיך נצרות סוף אלל בך
 (תשובות ד.ת.) יום.
 ולל שבת מן שלשים יום
 אין לרין לכדו נמוסו
 להוציא לקבורה, לא במטה
 ולא כנליים ואלא בן
 (קדושין ט.ג.) ונקב
 באשה אחת ושני
 אנשים. ואין לרין צרכי
 לנשות אלל ג' (שם) אבל
 לא באיש אחד ושתי
 נשים. משום יחוד, שלא
 היו בני הקדושת סמוכין
 לעיר (שם).

רבינו חננאל

בצא מיניה ר' יוחנן
 שמואליש איבילות
 בשבת זא לא. אמר ליה
 אין איבילות כשבת. אמר
 רבנן שמייה דשמואל,
 לא שמיש שבתו איש
 יומיה. א"ל רב פפא
 אסור אתמך ושמיה דר'
 יוחנן אתמך. אמר ר' יוחנן
 תחילתא אמר שמואל,
 אבל שחר פרע ראשו
 אל פירם בגדיז דיש
 מיה, נאמר ראשני
 לא תפרעו ובגדי לא
 תפרומו ולא תמותו, מכלל
 שחר שאל פירע שאל
 פירם איש מיה. אמר
 ר' יוחנן שמיש שבתו
 ומועשה באחד שמיש
 שבת בימי אבלו ושמיש
 חזירי אן גיורא. אמר
 שמייה שמואל פהו
 חזירא. פריעת הראש,
 חזרה קוד לאחוריו, וקפצת
 המטה, לשעשוע חסידים
 להודיע שאינו נוהג אצל
 כשבת. כשבת נח'ר, עיילת
 סנדל, תשמיש המטה,
 רחצת ידים ורגלים במקח
 רשות. ורב אמר אף
 [פריעת] הראש כש
 רשות. ומשקין שמיש
 אף שני עיילת הסנדל

דאמ' רשות דלאו כולי עלמא
דאמר כל קרע שאינו בשעת
דאמר שמואל, מכסה שפמ
עד גובי דקנא. אמר ר' יוח
כרב דאמר פריעת הראש נ
[להודיע] כי אין אבלות] נ
(א) ולא בעי עטיפה כולי הא
היא מצנפת, כגון מצנפת
וחזרו בצלצול, אביי אשכח
סבר לה מר אין אבלות כל
קרע. והא אמרו ליה לשמואל

אצל רבתי. ממסכת שמחות: גוייטו. כל גופו ואיכא דלמרי אצרי
שלו: **פריעת הראש.** שמגלה האצל ראשו בשבת ואינו מתעטף וחזרת
קרע לאחוריו וחקיפת המטה חוצה בשבת: **נעילת הסנדל** דלוא
כולי עלמא קיימי מסאנייהו בשבת ולא מוכח דאצל הוא: לא כולי
עלמא מגלי רישיהו בשבת ואע"פ
שמתעטף לא ימיוו כאצל: **בשעת**
חימום. בשעת התחלת הזכר בשעת
מיתה: **וכל עטיפה שאינה נעטיפה**
ישמעאלים. הלכך כיון דכל ימי שבו
שהוא אצל מתעטף כישמעאל אם
אינו נוטלה בשבת נראה כנוהג
אצילות דכ"ע לא נהיגי בעטיפה זו
אלא אצלם בללד: **מחוי ר"ג.**
עטיפה ישמעאלים: **גוני דיקנא.**
גומות שבלחי למטה מפיו: לא שנו.
פריעת הראש בשבת דלררך לגלות
חוטמו ושפמו וזקנו שהיה מכוסה
בימי אצלו להודיע כי אין אצילות
בשבת: **אלא שאין מנעלים ברגליו**
אצל יש מעלים ברגליו **מנעליו**
מוכרים עניו. דאינו אצל אצל לגלות
ראשו אינו זררך ואם בא להתעטף
בצינעא אפי' כעטיפת הישמעאלים אין
בך כלום: **דמסאפניא מיניה.**
בקוסות: מחליף וקורע. אע"פ
שאינו שעת חימום: **כבוד אציו.** שו
אצל לכולי עלמא אין קורע אלא
בשעת חימום: **מחאן שמיעא.** שם
אושעיה הוא דלמר אין מתאחזן שם
מינה האי דלמר אין מתאחזן אצוה
דבר אושעיה: **אונקלי.** שיפני"ש
חלוק שקורעו: **בסוך ציטו.** שבצינעא
מותר לנהוג אצילות בשבת: **דפריס**
סודריא ארישיא. בשבת משום עטיפה
דנהיג אצילות: **כל ל' יום יולא**
בחק. בן ל' יום מולידו בחק לבית
הקברות ולא צורק: **אצל לא באיש**
אחר. שאין מתאחזין עם האשה:

לשמואל נח נפשיה דרב קרע עליה תריסר ⁶ מני
מסתפינא מיניה א"ל לרבי יוחנן נח נפשיה דר' חנינ
אצטלי מלתא אמר אול גברא דהוה מסתפינא מיניה
שעתא מדכרי שמעתייהו כשעת חימום דמי א"ל רב
תלמידך רב עמרם תניא אבל כל שבעה קורעו לפניו
וקורע ⁷ בשבת קורעו לאחריו ואם בא להחליף מחל
ההיא בכבוד אביו ואמו אותן קרעין מתאחין או אין
דרב אושעיא ובר קפרא ⁸ חד אמר אין מתאחין וחד
דאבוה דרב אושעיא דאמר אין מתאחין דאמר רב
ממאן שמיע ליה לאו מאבוה לא מבר קפרא רביה
אבל מטייל באונקלי בתוך ביתו אבוי אשכחיה
סודרא ארישיה ואזיל ואתי בביתיה א"ל לאו סבר לה
א"ל הכי א"ר יוחנן ⁹ דברים שבצינעא נוהג: ר"א אומ
עצרת כשבת וכו': אמר רב גידל בר מנשיא אמו
ואיכא דמתני להא דרב גידל בר מנשיא אהא ¹⁰ כ
בחק ונקבר באשה אחת ושני אנשים אבל לא ב

ביתו הני דברים דקריעה אי הוה אסור נעילת הסנדל צנעא וז'
 ר"ה ויהו"כ כרגלים וכו"ש עשרת לאחר חורבן ולישנא לא'
 " **וחכמים** אומרים לא בדברי זה בו'. ולא שייך למימר היינו'
 לו נשים צפרק ב' דסנהדרין (דף כה). והיה (דמקדש'
 כדברי המיקל ככל אמאי איטירקל למיפקק שלהם כרג"ו וי"ל דחומת'
 אצילות או קברות כדכרס ביום טוב או שפע שמועה קרובה ביום

מסג' בכסג', פר'ת הראש נזנ' לאו כול' עלמא עביד דמגלי רישיהו. ופרקינן שמואל אשמיא יזמונא יורי קרי, לו עסיפא שהיז עסיפא שמימאליא אמר' עיטפא. פ' עסיפא שמימאליא אן חוטמו חוטמו כפצפופו אן כסילתו. וזאב אלתתו בלשן ערב. וזב כנתה מלכא מחור בר' חזקן לא שז אלז אשז אשז מנעלי ברבלי, אכז שז מנעלי ברבלי מנעלי מוכיח' עלי. וקיימאן אן שבתא רשח. (פרעי'ת ראש) [פ'] צר' לגלות חוטמו ושפמו חקנו שהיז מכה בימי אלו. וכתב, אלא לגלות ראשו אן ציר. וזאב דא לתתק' כינצט שמימאליא אן כמ' ברב' בר' דהא בר' יוסף חתרא כפד כפד. דאמר רבא אלז מנעליא בתר' חקנו ברב' ואוקלי. דהא בר' גדול, בדריסין כפד מנחת חשבו דחוי ושמי בני שמעון תוקלי חלביש. ואוקלי. [לרב יוסף] דפרס סודרא ארישיה כעש'ת שמימאליא וקאדול ואתי בביתיה. אמר ליה, לא יאמר ליה דברים כסבצנא ונהא. ומקשינן חת' לשמואל, לא קרי ששזי חטמו יזמונא יורי. ונפש'ת דהא וקרי על'ת תכס'ס בר' מאי. ור' יוחנן קרע על' תונא. פ' איצטלי מרמלא, ונפש'ת דהא וקרי על'ת תכס'ס בר' מאי. ור' יוחנן קרע על' תונא. פ' איצטלי מרמלא,

(א) נראה דר"ל דלרב גם בחול א"צ להתעטף כעטיפת הישמעאלים ועי' בתוס' ד"ה ושמואל.

בעא מיניה ר' יוחנן משמואל⁵. מיהו ר' יוחנן לא קיבל משמואל
למיהו קצירה ליה דברים שצנינעא נוהג כדפרשיה ללוי:
הא אחר שלא פרע בו⁶. אע"ג דפסטי⁷ דקרא הא אחר פורע
ופורס ואס הם יעשו ימותו נראה דאסמכתא צעלמא הוא
דהא לא מייית לכו סוף פרק הנשרפין
(סנהדרין דף פג.) גבי אלו שבמיתה:
ושמואל למעמיה. פי' בתוספת:
הרב דרב סבר
דעטיפת הראש שאינה כעטיפת
ישמעאלים היא עטיפה ומסתמא רב
ושמואל הלכה כרב יש מפרשין דרחילת
ידים דקאמר הכא רשות היינו כמ"ד
פרק כמה מדליקין (שבת דף כה):
דכלא אצילות הוא רשות אצל לר"ג
בר ינאח דלמחר התם ואני אומר מנזה
באלה נמי הוי מנזה ואלא רשות
ונראה לנא לריק למימר הכי אלא הכי
פירושו הכא דמשום אצילות אינו נוצה
להראות אצילות בשבת:

כ שנו שאין לו מנעלים ברגליו.
 מינה דלי היכי דמעטלו
 מוכיחין עליו אמאי לא אמר' אחד
 מהני מוכיחין ונמנא דלינו חובה כי
 אס' להאחד דבמא דבמעטלי יס' הוכחה
 יומר: וכן קרע שאינו בשעת
 חימום אינו קרע. נראה דהא דלאמר
 לעיל (דף כ:) מי שזדמן לו חלוק בתוך
 ז' אע"פ שאינו שעת חימום שמא
 דוקא כגון שקרע כבר והוא מיירי
 בשלא קרע עדיין אינו כגון שאין לו
 חלוק בשעת ראשונה חייב לקרוע
 כשיהיה לו אפי' שלא בשעת חימום
 ולי נראה דבכל שעה שיוכל להתחמם
 על מנת אפי' לזמן מרובה אחר מיתמו
 קריי שפיר בשעת חימום כמו שאמרו
 בדבני נמוס דמדברי שמעתייהו הוא
 הדין נמי בכל מת שיוכל להתחמם
 עליו והא דפריך במקום ולא משני
 הכי משום דכללו הכי משני שפיר:
ב תניא ההיא בבבד אביו ואמו.
 ומכאן קשה לי על מה שפי'
 למעלה (דף כ:) ^(ג) דגרסי' דבי חנינא
 מי שאין לו אלא חלוק אחד דמיירי
 בכה"ג דמחליף וקורע דהא גבי אביו
 ואמו אמר' (הב) מחליף וקורע כל
 שצעה לעיל (סא) אמר' על אביו
 ואמו קורע לעולם וא"ע:

הבי א"ר יוחנן וזכרים שבצינעא
נוהג. פסק בהלכות גדולות
כר' יוחנן לאפקוי מרז ושמואל דלמרי
לעיל תשמיש המטה רשות וזכרים
שבצינעא אף וצפ"ק דכחיות (דף
ד.) נמי קאמר עלה מסייע לה"י לר'
יוחנן דלצ"י ורצא סברי כוותיה
ואע"ג דקיימא לן (לעיל דף י"ט. כב.)
הלכה כדברי המיסק לה"י במחלוקת
של מנאסם אבל במילתא דלמוראי לא
אמרן מפסקא לי כי היכי דשרי בתוך
הבשת. וכי"ש ר"ה ויוה"כ ר"ג אומר
שפיר דהוה ליה למיני ר"ג אומר אף ר"ה ויוה"כ כו':

ז קמא דנימא כולוה אמו לפרש מילתא דתנא קמא כי הוה דלא ירבה
 (י) **הרבה** בר"ג. תימא כיון דאמר שמואל (עלי ד ית. כג.) הלכה
 נמי היא דאם קברו סמוך לחשיכה ולא היה לו שעה אחת לנהוג בו
 ב אם הם כרגלים אינם עולים למנין שבעה ואם הם כשבת עולים:
 אבא

קומי ציפורה, אדם גדול קדוש צנוע הוא: חזן חמון קול שאל בשלום אבלא בש
הוא דאז מתיב שבחיה, וכן א' שאל בשלום אבילא שבחיה. אמר לך חש
לאדען דאז אבלות בשבת, דרביה ברכה ה' היא תשיש, זו ברכת שבת. ולא יוסיף
דאמר בעת המלך על בנו. (תני ארסותא לא מתאבל אלא און עליה) תני לא שמטא
בנה וצאחו פקיד חיליה בריה דן תהא סליק לגבאי של ענילי מלך גרין. (א)
שבבת דנו בשעת מי אבילן, נון לגביה לביש סנדלי. אמר ליה אנת (דכר) [סכר] (כ)
[פוח] בנעילת הסנדל. אלא ליפון עזבא מבר שז ועיר. און דובר אבלא דכר, אפילו
[שאר] היה יודעין מה לאפות, אסכרון בשפוט א בתסרון ממנו א כפוש בניו ו
המקדש ה' אצלוה אומר עצרת כשבת, יסרן גמליאל אומר ראש השנה ויה הכיפורים
שכן עצרת אומר כרילגא. אמר גידול בר משנה אמר שטואל ולבית רבין גמליאל. א
אמר דרמיא תינוק כל יום יוצא בחיק, ונקב באשה אתה חשבה אנשים, אבל לא

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל
וְלֹאֲלֶעָזֶר
לְאִיתָמָר בְּנִי רְאֵיכֶם
לֹא תִפְרְעוּ וּבְגֵדֵיכֶם לֹא
תִפְרְמוּ וְלֹא תִתְּמוּ וְעַל
לִל הָעֶדָה יִקְצֹף וְאֲחֵיכֶם
לִבֵּית יִשְׂרָאֵל יִכְּבוּ אֶת
הַשְּׂרֵפָה אֲשֶׁר שָׂרַף יי
וּקְרָא י ו

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

אתו אמרו ליה ר' אהן
תתן מידע חייליה, אתא
: עמה, זו אבלות, כמו
[ן עליו מתאבלין עמו.
סלק לגביה ר' גוריון
ן עובדא מינך דבשבת
ד תורה. אמר ר' יוחנן
יו. **מתני'** משחרב בית
למים. דייקנין מינה וכל
דאמרי להא דרב גידול
איש אחד ושתי נשים.